

31994L0055

12.12.1994.

EIROPAS KOPIENU OFICIĀLAIS VĒSTNESIS

L 319/7

PADOMES DIREKTĪVA 94/55/EK**(1994. gada 21. novembris)****par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz bīstamo kravu pārvadāšanu pa autoceļiem**

EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

bai; tā kā šī šķēršļa pārvarēšanai ir jānosaka vienotas normas, kas piemērojamas visiem Kopienas iekšējiem pārvadājumiem;

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas Līgumu un jo īpaši tā 75. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu ⁽¹⁾,

(4) tā kā šī veida darbība ir jāveic Kopienas līmenī, lai nodrošinātu atbilstību pārējiem Kopienas tiesību aktiem, lai nodrošinātu apmierinošu saskaņošanas pakāpi preču un pakalpojumu brīvas aprites veicināšanai un lai nodrošinātu iekšzemes un starptautisko pārvadājumu augstu drošību;

ņemot vērā Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽²⁾,

saskaņā ar Līguma 189.c pantā noteikto procedūru ⁽³⁾,

(5) tā kā šīs direktīvas normas neskar saistības, kurās stājusies Kopiena un tās dalībvalstis, lai atbilstoši mērķiem, kas nosprausti Apvienoto Nāciju Organizācijas Vides un attīstības konferencē (UNCED) Riodežaneiro 1992. gada jūnijā pieņemtās *Agenda 21* 19. nodaļā, censtos panākt bīstamo vielu klasifikācijas sistēmu turpmāku saskaņošanu;

(1) tā kā laika gaitā ievērojami palielinājušies gan iekšzemes, gan starptautiskie bīstamo kravu pārvadājumi pa autoceļiem, palielinot briesmas avārijas gadījumā;

(6) tā kā drošības noteikumi, saskaņā ar kuriem jāpārvadā bioloģiski aģenti un ģenētiski modificēti mikroorganismi, ko reglamentē Padomes Direktīvas 90/219/EEK ⁽⁴⁾, 90/220/EEK ⁽⁵⁾ un 90/679/EEK ⁽⁶⁾, vēl nav noteikti ar īpašiem Kopienas tiesību aktiem;

(2) tā kā visas dalībvalstis, izņemot Īriju, ir līgumslēdzējas puses Eiropas Līgumā par starptautiskiem bīstamo kravu autopārvadājumiem (ADR), kura ģeogrāfiskā darbības joma sniedzas pāri Kopienas robežām un ar ko pieņemtas vienotas normas drošiem bīstamu kravu starptautiskajam pārvadājumiem pa autoceļiem; tā kā tādēļ ir vēlama šo normu darbības jomas paplašināšana, lai tās attiektos uz satiksmi valstu iekšienē, nolūkā saskaņot visā Kopienā noteikumus, atbilstoši kuriem bīstamas kravas tiek pārvadātas pa autoceļiem;

(7) tā kā šajā direktīvā ņemti vērā citi Kopienas darbības principi strādājošo drošības, transportlīdzekļu būves un vides aizsardzības nozarēs;

(3) tā kā Kopienas tiesību akti neaptver visu pasākumu diapazonu, kas nepieciešami bīstamu kravu drošas pārvadāšanas nodrošināšanai, un atbilstošie valstu pasākumi vienā dalībvalstī atšķiras no pasākumiem citā; tā kā šīs atšķirības ir šķērslis brīvai pārvadājumu pakalpojumu nodrošināšanai un, turklāt, brīvai transportlīdzekļu kustī-

(8) dalībvalstīm paliek brīva iespēja reglamentēt jebkurus bīstamo kravu pārvadājumus, kas tiek veikti to teritorijā ar transportlīdzekļiem, uz kuriem neattiecas šī direktīva, neatkarīgi no tā, kur transportlīdzeklis ir reģistrēts;

⁽¹⁾ OV C 17, 20.1.1994., 6. lpp.

⁽²⁾ OV C 195, 18.7.1994., 15. lpp.

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta 1994. gada 3. maija atzinums (OV C 205, 25.7.1994., 54. lpp.), Padomes 1994. gada 19. septembra kopējā nostāja (OV C 301, 27.10.1994., 25. lpp.) un Eiropas Parlamenta 1994. gada 17. novembra lēmums (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēts).

(9) dalībvalstīm ir jābūt iespējai piemērot savā teritorijā īpašus ceļu satiksmes noteikumus bīstamo kravu pārvadājumiem;

⁽⁴⁾ OV L 117, 8.5.1990., 1. lpp.

⁽⁵⁾ OV L 117, 8.5.1990., 15. lpp.

⁽⁶⁾ OV 374, 31.12.1990., 1. lpp.

- (10) dalībvalstīm ir jābūt iespējai uzturēt savas kvalitātes kontroles prasības attiecībā uz noteikta veida iekšzemes pārvadājumiem, līdz Komisijas ziņojumam Padomei par šiem jautājumiem;
- (11) ADR normas ļauj noslēgt nolīgumus par atkāpēm no ADR, un tā kā liels skaits starp dalībvalstīm noslēgtu divpusējo nolīgumu apgrūtina bīstamo kravu pārvadājumu pakalpojumu brīvu nodrošinājumu; tā kā nepieciešamo normu ietveršanai šīs direktīvas pielikumos būtu jānovērš vajadzība pēc šādām atkāpēm; tā kā jānosaka pārejas periods, kura laikā dalībvalstis var turpināt savā starpā piemērot esošos nolīgumus;
- (12) ADR normas, ieskaitot bīstamas kravas pārvadājošo transportlīdzekļu konstrukcijai izvirzītās prasības, ir nepieciešams ieviest Kopienas tiesību aktos; tā kā šajā kontekstā jānosaka pārejas periods, lai dalībvalstis uz laiku varētu saglabāt noteiktas īpašas valstu normas par valstīs reģistrēto transportlīdzekļu konstrukcijai izvirzītajām prasībām;
- (13) jāizmanto esošās informācijas procedūras radniecīgās valstu likumdošanas iniciatīvu jomās, lai palielinātu pārskatāmību visiem uzņēmējiem;
- (14) attiecībā uz iekšzemes pārvadājumiem dalībvalstīm ir jāpatur tiesības piemērot normas, kas saskan ar Apvienoto Nāciju Organizācijas vairākveidu ieteikumiem par bīstamu kravu pārvadājumiem, ciktāl ADR vēl nav saskaņota ar šīm normām, kuru nolūks ir atvieglot bīstamu kravu kombinētos pārvadājumus;
- (15) dalībvalstīm jābūt iespējai reglamentēt vai aizliegt noteiktu bīstamu kravu pārvadāšanu pa autoceļiem savā teritorijā, bet tikai tiem mērķiem, kas neattiecas uz pārvadājumu drošību; tā kā šajā kontekstā dalībvalstis var saglabāt tiesības noteiktu ļoti bīstamu vielu pārvadāšanas gadījumā likt izmantot dzelzceļa vai iekšējo ūdensceļu transportu vai noteiktām ļoti bīstamām vielām paturēt ļoti īpašu iesaiņojumu;
- (16) šīs direktīvas mērķiem dalībvalstīm jābūt iespējai piemērot stingrākas vai vieglākas normas noteikta veida pārvadājumiem, kas tiek veiktas to teritorijās ar tur reģistrētiem transportlīdzekļiem;
- (17) nosacījumu saskaņošanā jāņem vērā valstu specifiskie apstākļi un tādai šai direktīvai jābūt pietiekami elastīgai, nodrošinot dalībvalstīm iespēju pieļaut zināmus ierobežojumus; tā kā nedrīkst kavēt jaunas tehnoloģiskas un rūpnieciskas attīstības izmantošanu un tādēļ jāparedz pagaidu ierobežojumi;
- (18) valstīs, kas nav dalībvalstis, reģistrētajiem transportlīdzekļiem ir jāļauj veikt starptautiskos pārvadājumus dalībvalstu teritorijā, ja šie transportlīdzekļi atbilst ADR;
- (19) jābūt iespējai ātri pielāgot šo direktīvu tehniskajam progresam, lai ievērotu jaunās normas, kas ietvertas ADR, un izņemtu par ārkārtēju pasākumu piemērošanu un ieviešanu, ja notikusi avārija vai negadījums; tā kā šim nolūkam ir jāizveido komiteja un jānosaka procedūra ciešai sadarbībai izveidotajā komitejā starp dalībvalstīm un Komisiju;
- (20) šīs direktīvas pielikumi satur normas par noteiktu transportlīdzekļu vadītāju, kuri pārvadā bīstamas kravas pa autoceļiem, profesionālo apmācību; tā kā tādēļ ir atceļama Padomes 1994. gada 21. decembra Direktīva 89/684/EEK par noteiktu transportlīdzekļu vadītāju, kas pārvadā bīstamas kravas pa autoceļiem ⁽¹⁾, profesionālo apmācību,

IR PIENĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

I NODAĻA

Darbības joma, definīcijas un vispārīgi noteikumi

1. pants

1. Šī direktīva attiecas uz bīstamo kravu autopārvadājumiem dalībvalstu iekšienē vai starp tām. Tā neattiecas uz bīstamo

⁽¹⁾ OV L 398, 30.12.1989., 33. lpp.

kravu pārvadājumiem ar transportlīdzekļiem, kas pieder bruņotajiem spēkiem, vai par kuriem tie atbildībā.

2. Šī direktīva tomēr neietekmē dalībvalstu tiesības, pienācīgi ievērojot Kopienas tiesību aktus, pieņem noteikumus attiecībā uz:

- a) bīstamo kravu iekšzemes un starptautiskajiem pārvadājumiem savā teritorijā ar transportlīdzekļiem, uz kuriem neattiecas šī direktīva;
- b) ceļu satiksmes noteikumiem, kas īpaši attiecas uz iekšzemes un starptautiskajiem bīstamo kravu pārvadājumiem;
- c) kvalitātes kontroli uzņēmumos saskaņā ar ISO standartiem 9001 un 9002, ja uzņēmumi veic iekšzemes pārvadājumus, kas ietver:
 - i) eksplozīvas vielas un 1. klases izstrādājumus, kur eksplozīvās vielas daudzums uz vienu transporta vienību pārsniedz:
 - 1 000 kg attiecībā uz 1.1. iedaļu vai
 - 3 000 kg attiecībā uz 1.2. iedaļu, vai
 - 5 000 kg attiecībā uz 1.3. un 1.5. iedaļu;
 - ii) sekojošās ļoti bīstamās vielas cisternās vai cisternkonteineros ar kopējo ietilpību lielāku par 3 000 litriem:
 - 2. klases vielas
 - gāzes, kas klasificētas kā (at)
 - (bt)
 - (b)
 - (ct)
 - (c)
 - dziļi atdzesētas sašķidrinātas gāzes 7° (b) un 8° (b),
 - 3., 4.1., 4.2., 4.3., 5.1., 5.2., 6.1. un 8. klases vielas
 - vielas, kas šajās klasēs nav iekļautas punktos (b) un (c) vai
 - tur iekļautas, bet ar trīs vai vairāk zīmīgo ciparu (kas neietver nevienu nulli) bīstamības kodiem;
 - iii) sekojoši 7. klases (radioaktīvo materiālu) iesaiņojumi: skaldmateriālu iesaiņojumi, B (U) tipa iesaiņojumi, B (M) tipa iesaiņojumi.

Ar šīm prasībām saistīto valsts noteikumu darbības jomu nevar paplašināt.

Minēto noteikumu piemērošana tiek izbeigta, ja līdzīgus pasākumus padara obligātus Kopienas noteikumi.

Komisija līdz 1998. gada 31. decembrim iesniedz Padomei ziņojumu, ar ko novērtē šā noteikuma drošības aspektus, līdz ar attiecīgu priekšlikumu par tās darbības turpināšanu vai atcelšanu.

2. pants

Šīs direktīvas mērķiem:

- “ADR” nozīmē Eiropas Līgumu par starptautiskiem bīstamo kravu autopārvadājumiem, kas noslēgts Ženēvā 1957. gada 30. septembrī, ar grozījumiem,
- “transportlīdzeklis” nozīmē jebkuru mehānisku transportlīdzekli, kas domāts lietošanai uz ceļiem un ir nokomplektēts vai nenokomplektēts, kuram ir vismaz četri riteņi un projektētais maksimālais ātrums pārsniedz 25 km/h, un tā piekabes, izņemot pa sliedēm kustošos transportlīdzekļus, lauksaimniecības un mežizstrādes traktoros un visus pārvietojamus mehānismus,
- “bīstamās kravas” nozīmē vielas un izstrādājumus, kuru pārvadāšana pa autoceļiem ir aizliegta vai atļauta tikai noteiktos apstākļos ar šīs direktīvas A un B pielikumiem,
- “pārvadājums” nozīmē jebkuru autopārvadājumu, ko pilnībā vai daļēji veic transportlīdzeklis pa publiskiem ceļiem dalībvalsts teritorijā, ieskaitot iekraušanas un izkraušanas darbības, ko ietver A un B pielikumi, neierobežojot noteikumus par atbildību attiecībā uz šīm darbībām, kas pieņemti dalībvalstu tiesību aktos.

Tas neietver pārvadājumus, kas pilnībā tiek veikti norobežotā teritorijā.

3. pants

1. Neierobežojot 6. pantu, bīstamās kravas, kuru pārvadāšanu aizliedz šīs direktīvas A un B pielikumi, nav pārvadājamas pa autoceļiem.

2. Ja šajā direktīvā nav noteikts citādi, A pielikumā iekļauto citu bīstamo kravu pārvadāšana atļauta, ievērojot noteikumus, kas izklāstīti A un B pielikumos, īpaši attiecībā uz:

- a) minēto kravu iesaiņojumu un marķēšanu, un
- b) minētās kravas pārvadājošā transportlīdzekļa konstrukciju, aprīkojumu un pienācīgu darbību.

II NODAĻA

Izņēmumi, ierobežojumi un atbrīvojumi

4. pants

Vienīgi iekšzemes pārvadājumu operāciju mērķiem, ko veic transportlīdzekļi, kas reģistrēti tās teritorijā, katra dalībvalsts var saglabāt savas valsts tiesību normas par bīstamo kravu pārvadāšanu pa autoceļiem, kas atbilst ANO ieteikumiem par bīstamo kravu pārvadāšanu, līdz tiek pārskatīti šīs direktīvas A un B pielikumi, lai tie atspoguļotu šos ieteikumus. Dalībvalsts, uz ko tas attiecas, atbilstīgi informē Komisiju.

5. pants

1. Neierobežojot citus Kopienas tiesību aktus, īpaši tiesību aktus pieejas tirgum jomā, katra dalībvalsts saglabā tiesības reglamentēt vai aizliegt konkrēto bīstamo kravu pārvadāšanu savā teritorijā vienīgi tādiem mērķiem, kas neskar drošību pārvadāšanas laikā, tādiem kā valsts drošība vai vides aizsardzība.

2. Jebkuri noteikumi, ko dalībvalsts nosaka transportlīdzekļiem, kas veic starptautiskus pārvadājumus cauri tās teritorijai un kas atļauti ar B pielikuma 10 599. papildu numuru, ir ierobežoti piemērošanas zonas ziņā, ir piemērojami gan iekšzemes, gan starptautiskajiem pārvadājumiem un nedrīkst radīt nekādu diskrimināciju.

3. a) Ikviens dalībvalsts var pārvadājumiem piemērot stingrākas normas, izņemot prasības tās teritorijā reģistrēto vai ekspluatācijā laisto transportlīdzekļu konstrukcijai.

b) Dalībvalstis tomēr var saglabāt specifiskas valsts normas par smaguma centriem autocisternām, kas reģistrētas to teritorijās, līdz šīs direktīvas B pielikuma 211 128. papildu numura grozījumiem, ja tādi būs, bet visādā ziņā ne ilgāk kā līdz 1998. gada 31. decembrim.

4. Ja dalībvalsts uzskata, ka piemērojami drošības noteikumi ir izrādījušies nepietiekami, lai, notiekot avārijai vai negadījumam, ierobežotu ar pārvadāšanu saistītās briesmas un ja ir neatliekama vajadzība rīkoties, dalībvalsts plānošanas posmā paziņo Komisijai par pasākumiem, ko tā ierosina veikt. Rīkojoties saskaņā ar 9. pantā noteikto procedūru, Komisija izlemj, vai ir jāatļauj šo pasākumu īstenošana, un nosaka to ilgumu.

5. Dalībvalstis var saglabāt jebkuras attiecīgās valsts tiesību aktu normas, kas ir spēkā 1996. gada 31. decembrī attiecībā uz:

— 1.1. klases vielu pārvadāšanu,

— 2. klases toksisku, nestabilu un/vai uzliesmojošu gāzu pārvadāšanu,

— dioksīnus un furānus saturošu vielu pārvadāšanu,

— 3., 4.2., 4.3., 5.1., 6.1. vai 8. klases šķidru vielu, kas šajās klasēs nav ietvertas b) un c) punktā, pārvadāšanu cisternās vai cisternkonteineros vairāk kā 3 000 litru tilpumā.

Šādas normas var attiekties tikai uz:

— šādu autopārvadājumu operāciju aizliegumu, kur ir iespējams tās veikt pa dzelzceļu vai iekšējiem ūdensceļiem,

— prasībām doties pa noteiktiem vēlamiem maršrutiem,

— jebkuriem citiem nosacījumiem, kas attiecas uz dioksīnus vai furānus saturošu vielu iesaiņojumu.

Šīs normas nevar paplašināt vai padarīt stingrākas. Dalībvalstis šīs valsts normas paziņo Komisijai, kas atbilstīgi informē citas dalībvalstis.

6. pants

1. Katra dalībvalsts var atļaut bīstamo kravu autopārvadājumu tās teritorijā, ja krava ir klasificēta, iesaiņota un marķēta atbilstīgi starptautiskajām prasībām attiecībā uz jūras vai gaisa transportu, kad vien pārvadājuma operācija ietver braucienu pa jūru vai gaisu.

2. Jebkuras A un B pielikumu normas, kas attiecas uz valodu lietojumu attiecīgajā marķējumā vai dokumentācijā, nav piemērojamas pārvadājumu operācijām tikai vienas dalībvalsts teritorijā. Dalībvalstis savā teritorijā veicamajām pārvadājumu operācijām var atļaut tādu valodu lietošanu, kas nav paredzētas pielikumos.

3. Katra dalībvalsts savā teritorijā var atļaut lietot transportlīdzekļus, kas būvēti pirms 1997. gada 1. janvāra un neatbilst šai direktīvai, bet būvēti atbilstīgi 1996. gada 31. decembrī spēkā esošajām valsts prasībām, ar nosacījumu, ka šie transportlīdzekļi tiek uzturēti atbilstīgi nepieciešamajam drošības līmenim.

4. Katra dalībvalsts var saglabāt 1996. gada 31. decembrī spēkā esošās valsts tiesību aktu normas attiecībā uz jaunu kravas tvertņu konstrukciju, lietošanu un pārvadāšanas noteiku-

miem A pielikuma 2 212. papildu numura nozīmē un attiecībā uz jaunām cisternām, kas neatbilst A un B pielikumiem, līdz laikam, kad A un B pielikumiem tiks pievienotas norādes uz standartiem cisternu un kravas tvertņu konstrukcijai un lietošanai, kuriem būs tāds pats saistošs spēks kā šīs direktīvas normām, bet katrā gadījumā ne vēlāk par 1998. gada 31. decembri. Kravas tvertnes un cisternas, kas ir ražotas pirms 1999. gada 1. janvāra un ir uzturētas nepieciešamajā drošības līmenī, var turpināt lietot atbilstīgi sākotnējiem noteikumiem.

5. Katra dalībvalsts var saglabāt citādas valsts normas, nekā tās, kas noteiktas A un B pielikumos, attiecībā uz sašķidrinātu gāzu vai sašķidrinātu gāzu maisījumu pārvadāšanas standarttemperatūrām savā teritorijā līdz laikam, kad Eiropas standarti tiks papildināti ar normām, kas attiecas uz noteiktām klimatiskām zonām piemērotām standarttemperatūrām un kad A un B pielikumiem tiks pievienotas atsaucis uz šiem standartiem.

6. Katra dalībvalsts līdz 1997. gada 1. janvārim pārvadājumiem savā teritorijā var atļaut lietot iesaiņojumu, kas ir ražots, bet nav sertificēts atbilstīgi ADR, pie nosacījuma, ka uz šāda iesaiņojuma ir redzams ražošanas datums un ka tas spēj izturēt testus, kas paredzēti 1996. gada 31. decembrī spēkā esošos attiecīgās valsts tiesību aktos, un pie nosacījuma, ka viss šāds iesaiņojums tiek uzturēts atbilstīgajā drošības līmenī (ietverot, ja vajadzīgs, testus un pārbaudes), saskaņā ar šādu sistēmu: vidējos metāla konteinerus beramām kravām un metāla mucas ar ietilpību, lielāku par 50 litriem, — līdz 15 gadiem pēc to ražošanas dienas, bet ne vēlāk par 1998. gada 31. decembri.

7. Katra dalībvalsts līdz 1998. gada 31. decembrim savā teritorijā var atļaut pārvadāt noteiktas bīstamās kravas, kas iesaiņotas pirms 1997. gada 1. janvāra, pie nosacījuma, ka kravas ir klasificētas, iesaiņotas un apzīmētas atbilstīgi līdz 1997. gada 1. janvārim spēkā esošiem attiecīgās valsts tiesību aktiem.

8. Katra dalībvalsts var saglabāt 1996. gada 31. decembrī spēkā esošo attiecīgās valsts tiesību aktu normas, kas attiecas uz ārkārtas darbību kodu parādīšanu pārvadājumos savā teritorijā uz šajā teritorijā reģistrētiem transportlīdzekļiem B pielikumā paredzētā bīstamības identifikācijas numura vietā.

9. Katra dalībvalsts pēc apspriešanas ar Komisiju var saglabāt mazāk stingras normas nekā tās, kas noteiktas šīs direktīvas A un B pielikumos, attiecībā uz neliela apjoma noteikto bīstamo kravu pārvadājumiem savā teritorijā, izņemot vielas ar vidēju vai augstu radioaktivitātes līmeni.

10. Pie nosacījuma, ka nav apdraudēta drošība, dalībvalstis var pieļaut īslaicīgus izņēmumus no A un B pielikumu noteikumiem, lai savā teritorijā veiktu izmēģinājumus, kas ir nepieciešami pirms šo pielikumu grozījumiem, nolūkā pielikumus pieskaņot tehnoloģijas un rūpniecības attīstībai. Par to informē Komisiju, un tā atbilstīgi informē citas dalībvalstis.

Īslaicīgs izņēmums, par ko, balstoties uz A un B pielikumu 2 010. un 10 602. papildu numuru, ir vienojušās dalībvalstu kompetentas iestādes, tiek izteikts daudzpusēja nolīguma veidā, ko iestāde, kas uzņēmusies iniciatīvu par nolīgumu, piedāvā visu dalībvalstu kompetentām iestādēm. Atbilstīgi tiek informēta Komisija.

Jebkurš izņēmums, kā tas, kas minēts pirmajā un otrajā apakšpunktā, tiek piemērots bez diskriminācijas pēc kravas nosūtītāja, pārvadātāja vai kravas saņēmēja valsts piederības vai uzņēmējdarbības veikšanas valsts; izņēmumu var piemērot līdz pieciem gadiem un tas nav atjaunojams.

11. Katra dalībvalsts var atļaut atsevišķus bīstamo kravu pārvadājumus, ko vai nu aizliedz A un B pielikumi vai kas tiek veikti pie noteikumiem, kas ir atšķirīgi no A un B pielikumos paredzētajiem.

12. Neierobežojot 2. punkta darbību, katra dalībvalsts vēlākais līdz 1998. gada 31. decembrim var piemērot ar citām valstīm pastāvošos nolīgumus, kas atbilst ADR, bez diskriminācijas pēc kravas nosūtītāja, pārvadātāja vai kravas saņēmēja valsts piederības vai uzņēmējdarbības veikšanas valsts. Jebkuram citam izņēmumam, kas atļauts ar A un B pielikumu 2 010. un 10 602. papildu numuru, ir jāatbilst 10. punktam.

7. pants

Ievērojot valsts vai Kopienas normas par tirgus pieejamību, transportlīdzekļiem, kas reģistrēti vai laisti ekspluatācijā valstīs, kas nav dalībvalstis, tiek atļauts veikt bīstamo kravu starptautiskus pārvadājumus Kopienas teritorijā, ja minētie pārvadājumi atbilst ADR.

III NODAĻA

Nobeiguma noteikumi

8. pants

Grozījumus, kas nepieciešami A un B pielikuma pielāgošanai zinātnes un tehnikas attīstībai šīs direktīvas darbības jomās, lai

ņemtu vērā grozījumus ADR pielikumos, pieņem atbilstīgi 9. pantā noteiktajai procedūrai.

9. pants

1. Komisijai palīdz Bīstamo kravu transporta komiteja, turpmāk saukta "Komiteja", kas sastāv no dalībvalstu pārstāvjiem un kuras priekšsēdētājs ir Komisijas pārstāvis.

2. Komisijas pārstāvis iesniedz Komitejai veicamo pasākumu projektu. Komiteja savu atzinumu par projektu sniedz termiņā, ko atbilstīgi jautājuma steidzamībai var noteikt priekšsēdētājs. Atzinumu pieņem ar balsu vairākumu, kā paredzēts Līguma 148. panta 2. punktā attiecībā uz lēmumiem, kas Padomei jāpieņem pēc Komisijas priekšlikuma. Dalībvalstu pārstāvju balsis Komitejā vērtē minētajā pantā izklāstītajā veidā. Priekšsēdētājs nebalso.

3. a) Komisija pieņem paredzētos pasākumus, ja tie saskan ar Komitejas atzinumu.

b) Ja paredzētie pasākumi nesaskan ar Komitejas atzinumu vai ja atzinums nav pieņemts, Komisija nekavējoties iesniedz Padomei priekšlikumu par nepieciešamajiem pasākumiem. Padome pieņem lēmumu ar kvalificētu balsu vairākumu.

Ja triju mēnešu laikā pēc priekšlikuma iesniegšanas dienas Padomē nepieņem lēmumu, Komisija pieņem ierosinātos pasākumus.

10. pants

1. Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvi un administratīvi akti, kas vajadzīgi, lai līdz 1997. gada 1. janvārim izpildītu šīs direktīvas prasības. Dalībvalstis par to tūlīt informē Komisiju.

Kad dalībvalstis paredz šos pasākumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālai publikācijai. Dalībvalstis nosaka metodes, kā veikt šādas atsauces.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus galvenos valsts tiesību aktu noteikumus, ko tās pieņēmušas jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

11. pants

1. Ar šo Direktīva 89/684/EEK tiek atcelta, sākot ar termiņu, kas paredzēts šīs direktīvas transponēšanai valstu tiesību aktos.

2. Pagaidu sertifikāti, ko dalībvalstis ir izdevušas valsts pārvadājumiem saskaņā ar Direktīvas 89/684/EEK 4. panta 2. punktu, ir derīgi līdz 1996. gada 31. decembrim. Sertifikātus, kas izdoti saskaņā ar direktīvas 89/684/EEK 4. panta 4. punktu, var turpināt izmantot līdz derīguma termiņa beigām, bet ne vēlāk par 1997. gada 1. jūliju cisternās pārvadājamām bīstamām kravām vai sprādzienbīstamām kravām, un ne vēlāk par 2000. gada 1. janvāri citām bīstamām kravām.

12. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Briselē, 1994. gada 21. novembrī

Padomes vārdā —
priekšsēdētājs
M. WISSMANN

A PIELIKUMS

Noteikumi attiecībā uz bīstamām vielām un izstrādājumiem

(sk. Komisijas Direktīvu 2003/28/EK, OV L 090, 8.4.2003., 45. lpp.)

B PIELIKUMS

Noteikumi attiecībā uz transporta aprīkojumu un transporta operācijām

(sk. Komisijas Direktīvu 2003/28/EK, OV L 090, 8.4.2003., 45. lpp.)
